

at nu staa vi her i Dag og have ikke en Gang Forhandlingerne for 3dje Behandling trykte, vi have kun Begyndelsen liggende for os. Det fører naturligtvis til, at den første Behandling her i Tinget bliver i Virkeligheden nærmest kun en Formalitet til Efterkommelse af Forretningsordenens Bydende om, at Lovforslaget skal til 1ste Behandling, Hovedbægten vil her komme til at ligge paa, at vi saa Forslaget i Udvalg, og at vi saa, efter at have læst hvad de have sagt og vedtaget nede i Folketinget ved 3dje Behandling, kunne komme til at antyde de Væbninger, som findes nødvendige. Det er det andet Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) plejer jo at føre et Slags Forsvar for Folketingets sendrægtige Behandling af Finansloven. Jeg gad nok vide, om det ogsaa i Aar kan lykkes ham at stille noget op, som kan se ud som et Forsvar for, at man ikke levner os mere end 10, 11 Dage til Behandlingen af denne Saa. Skulde jeg anføre noget, der maatte kan forsones os med, hvorledes det er gaaet, saa er det det, at ved et flygtigt Blik paa Finansloven kan man ikke nægte, at der er gjort betydelige Fremskridt med Hensyn til det andet Tings Behandling af Loven. Vil man sammenligne denne Behandling af Lovforslaget med den Maade, paa hvilken man trakteredes Finansloven i Bisnepolitikkens gylndne Dage, da man sendte den her op — for at bruge et Udtryk af et daværende fremragende Medlem af Finansudvalget dernede — som „en barberet Puddel“, saa kan det ikke nægtes, at det nuværende Finanslovsforslag fremviser et stort Fremskridt. Det maa utvivlsomt erkendes, at bortset fra de gamle Stridspunkter, som jeg ikke skal komme videre ind paa, er der gjort et virkelig alvorligt Forsøg paa at give Loven en tilfredsstillende Behandling dernede — den kan paa ingen Maade kaldes „en barberet Puddel“; for at blive i Billedet, vil jeg sige, at den ikke blot er uklippet, men at der endogsaa er hængt adskillige forlorne Krøller paa den, som f. Eks. de 50 Millioner, som skulle indkomme for Fæstningen, og de 200,000 Kr. Rente af de Penge, som ikke habes, men det har jo i og for sig mindre at sige — det kan jo umuligt være alvorligt ment fra det andet Tings Side, at vi skulde acceptere den Slags Forhøjelser, som der kommer frem.

Saaledes som Sagen ligger for, tror jeg, at der ikke kan være Tale om, at vi her indlæde os ved denne 1ste Behandling paa nogen indgaaende Omtale af Enkelthederne i Lovforslaget. Jeg skal derfor indskrænke mig til at fremsette enkelte Bemærkninger om

nogle Poster, som jeg er bleven opmærksom paa ved at gennemløbe Forslaget, saaledes som det er kommet op til os.

De omstridte Bevillinger og de Forhøjelser, som hænge sammen dermed, paa §§ 9 og 10, skal jeg ganske lade ligge; thi jeg antager, det er noget, der giver sig af sig selv, da dette Tings Standpunkt hertil saa tidt og saa klart er laaet fast, at ingen kan være i Tvivl om, hvorledes det vil stille sig med Hensyn hertil ogsaa denne Gang. Derimod skal jeg berøre enkelte Bevillinger, som ere satte ind paa Lovforslaget, og som jeg antager, vi ikke kunne blive staaende ved, og enkelte andre, som jeg beklager, ere komne bort.

For det første ser jeg, at der paa § 26 under Nr. 1 under Udenrigsministeriet er anført en Bevilling paa 3,000 Kr. til „Danmarks Deltagelse i den interparlamentariske Konference og Verdensfredskongressen i Bern i Sommeren i 1892, som Kejsendestøttelser til delegerede, valgte af Rigsdagens to Afdelinger.“ Jeg antager, at man i dette Ting vilde være enig om at stemme denne Bevilling ud. Er der nogen, som vil rejse til Fredskongressen, saa mener jeg, at de maa rejse paa deres egen Beføstning. I det hele taget er denne Fredskongres ikke udviklet til en saadan Institution, at jeg vil kunne anse det for rigtigt, at Rigsdagen officielt delegerer Mænd dertil. — Paa den samme Paragraf findes der under Nr. 24 en Bevilling paa ¼ Million som „Tilskud til Industriforeningen i København til dansk Industris og Haandværks Deltagelse i den internationale Verdensudstilling i Chicago i Aaret 1893.“ Jeg finder, at det er en noget flot Bevilling, og jeg er i nogen Tvivl, om virkelig det, at den danske Industri og Haandværk kunde komme til at deltage i denne Udstilling, er af den Betydning, at der bør bevilges et saa stort Beløb; men jeg skal ikke sige noget bestemt om det, thi, som sagt, de nærmere Omstændigheder og den nærmere Motivering nede i Folketinget for, at man er bleven staaende ved Bevillingen, kender jeg ikke. Jeg ved ikke, hvilken Kritik den har været undergivet, men jeg peger her paa det som noget, jeg mener, bør komme under Overvejelse i Landstingets Finansudvalg, som jeg ventur vil blive nedsat.

Derimod savner jeg paa Forslaget, saaledes som det nu foreligger, paa § 26 en Bevilling, der stod paa det oprindelige Forslag til Finansloven. Der fandtes under det daværende Punkt I Nr. 20 en Bevilling paa 40,000 Kr. til Forberedelse af Genopførelsen af Kristiansborg Slot og Tilveje-